

Pragmatisme

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

LA LLARGA duració en el període de formació d'un nou govern que patim, genera un estancament de la vida política i econòmica del país. Tenim el precedent de l'estat de Bèlgica, que va arribar a quasi dos anys per a la formació del seu govern. En aquest cas, però, l'economia belga no va patir la situació perquè les administracions públiques van actuar amb eficàcia. A casa nostra, per contra, les administracions es troben paralitzades a l'espe-

ra de nou govern, incapacitat el govern interí a mantenir el bon funcionament de les administracions, tot estirant, tant com pot, la llargària del seu mandat. Els diferents candidats a governar semblen absorts en les respectives ideologies que proposen aplicar, tot i que, més aviat, resulten atents a relacions espúries amb competidors exteriors, però també del seu interior. Els ciutadans, pragmàtics, pregunten què i com faran una millor educació, la

qüestió més importants per a tots; què i com resoldran l'atur més important d'Europa i com resoldran els salaris baixos; què passarà amb els sous dels nous jubilats, que pinten malament; i, també, com pensen ajudar els necessitats. Potser unes infraestructures adients i uns impostos als monopolis podrien ajudar-hi.

Mentre ens volen vendre un futur esplendorós, no concreten com abastar-lo. Tot es queda en manifestacions ideològiques, que no veiem aplicar, i deixen per a més endavant la realització dels fets promesos. Però no recorden allò que es va dir en el Programa de Bad Godesberg: "Tant mercat com sigui possible i tant Estat com sigui necessari." Es tracta d'uns principis d'origen alemany que s'acosten molt a la filosofia

nord-americana del Pragmatisme (del mot grec *Pragma*: Acció). Els americans Pierce i James, al marge de doctrines, van dir que "el que val és el que funciona". I Keynes que: "A llarg termini, tots morts."

La gran preocupació de la ciutadania són l'avui –i ja fa anys–, l'atur i els salaris dels treballadors. Pel que fa a l'atur; els grans problemes són la seva molt llarga durada, especialment entre els més grans, que se'n diu atur estructural; i les condicions de curta durada i d'interinitat de molts treballadors.

I pel que fa als salaris, en baixa continuada, cal afegir que en passar a l'atur, sigui per causa de l'acomiadament de temporers o d'interins sense indemnització, discriminant aquests treballadors els quals

són fixos en el treball. És notícia que la justícia europea exigeix igualar les indemnitzacions. Quan es farà realitat a Espanya?

Alguns països europeus han posat en funcionament polítiques actives amb la finalitat de reduir l'atur estructural, que ha rebut el nom de *flexiseguretat*, que persegueix la flexibilitat de feina no necessàriament fixa i a l'hora assegurant nova feina en un altre destí. Dinamarca, amb aquests programes, ha aconseguit un notable creixement de la productivitat, i un atur del 2,8% al 2008. Cal afegir que gaudeix d'un salari mínim entre els més alts del món. Seria una bona idea que qui governi en el nostre país, sigui qui sigui, apliqui el pragmatisme de la flexiseguretat, en lloc de fer volar coloms.